

КИСЕНЬ:
КНИГИ МАЮТЬ БАЧИТИ СВОЇХ ПОЕТІВ

**ГОЛОСИ
ДІТЕЙ**
БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД

Створено у рамках курсу поезії з елементами арттерапії
від Мистецьких лабораторій фонду «Голоси дітей»

Два слова про вірші й уміння дихати...

Коли кажемо “потребую кисню”, то нам ідеться радше за все не тільки й не стільки про важливий хімічний елемент і складову повітря, без якого годі уявити фізичне життя людини. Ідеться передусім про те щось, для кожного різне й окреме, що дає силу жити, підтримує і надихає. І це останнє слово тут я виводжу не від поняття “натхнення”, а від процесу дихання, надихування чимось добрим, потрібним, важливим, спільним. Чимось, що допомагає зібрати до купи й урухомити душу.

Поетичний курс з елементами арт-терапії від фонду “Голоси дітей” став для нас усіх простором спільнодихання. Щонеділі, о 10 ранку в Гугл-міт, впродовж кількох місяців з Яріком, Марією, Марічкою, Ріною, Йосафатою, Вікою, Нікою та Захаром (переважно в такому складі). А ще – з Олею Микитчин, яка збрала нас разом, та Дарією Паршинцевою, психологинєю, що була поруч на всіх заняттях. А ще – з Танею, Катею, Машею, Ілоною, Володею, Сонею та Олею Русіною, що долучилися до нас “подихати” на кілька днів резиденції в Хаті-майстерні, у засніжених квітневих Карпатах.

Що ми робили під час зустрічей? Говорили і слухали, вибудовуючи тендтній простір довіри одне до одного.

Писали, ділилися написаним, обговорювали. Що? Вірші. І чи можна у них вмістити війну й увесь її неословлювальний досвід. Чи можна ними сміятися і жартувати, якщо триває велика війна. Чи можна вписати в них страх, щоб стати хоробрішими. Чи варто ними промовляти себе до світу за межами України. Наш висновок: здається, так. Можна – це і ще багато чого. Навіщо? Звісно, щоб рости. Вгору і вглиб, маючи точки опертя ось цих моментів буття разом, з дорогими людьми й поезією.

Що ми робили в Карпатах? Захекувалися, піднімаючись на гору, коли і нас, і її облизував сильнющий вітер. Дмухали в інструменти, які привіз нам Володимир Ольшанський (до того ж він, як головний моторчик Audiostories Production, записав цілу аудіозбірку голосів дітей і природи – шукайте тут за к’юар кодом і неодмінно слухайте). Вихували з себе сумніви, втому й біль, валяючись на підлозі старовинної гуцульської хати, розмовляючи, сміючись, малюючи. Оплакували втрати і неможливість притягнути до себе Яріка та Захара, бігали босими по снігу. Й редагували вірші, звісно ж. Щоб скласти з них і друковану збірку також. Бо книжки мають бачити своїх поетів – тут і зараз, грітися їхніми руками, а не лише пам’яттю про них.

Тепер ми впускаємо в цей простір вас, читачів. Пройтися стежками рядків і досвідів молодих, самосвідомих людей, що понад усе намагаються ословити світ-у-собі й себе для світу. І саме цим вони дають йому (а значить і нам з вами) найбільше – надію бути.

Катя Міхаліцина

Кураторка курсу, упорядниця збірки

Мистецтво і власна творчість можуть повернути підліткам довіру до світу і віру у майбутнє, бо війна це забирає.

Ви можете підтримати мистецькі лабораторії благодійного фонду “Голоси дітей” тут:

Аудіоверсію із більшою
кількістю віршів (начитано голосами
авторів) збірки «Кисень» ви можете
прослухати за цим кьюар-кодом:

Продукція
Audiostories Production 2025

Звукорежисер **Володимир
Ольшанський**

Марічка Костера

Кам'янське–Феодосія–Львів–Київ

Марічка Костера

Кам'янське-Феодосія-Львів-Київ

у віршах сьогодення багато болю
я маю збирати себе до купи до
я маю збирати себе по шматках опісля

книги мають видавати не посмертно
книги мають бачити своїх поетів

мені завжди здавалося
що я не сумую
заховала цей шматочок себе
в найдавший і найтемніший
куточок пам'яті

бо знала –
ми не повертаємось

тому не думай
як ти сумуєш за інжиром на городі
за черешнею
залівши на яку
побачиш море

за горами лісом та дачею
за лялькою Настею
якій бабуся малювала брови
яку ти так сильно любила
яка пахне резиною
яку залишила
бо планувала
забрати наступного літа

не забрала

за синіми губами і пляжем
до якого йти через ліс
і бетонну дорогу поміж гір

колись я приїду туди
піду до моря збирати камінчики
з дірочками –
вони ж “щасливі”

і заберу Настю

хочеться вірити
що це буде
в цьому
житті

якби люди могли забирати біль
я б дуже хотіла забрати твій
хоча б на годину якусь частину
віддай мені – і відпочинь

якби я могла забирати біль
я б справді хотіла забрати твій
на жаль не можу
але сідай
я зробила сирники
поставила чай

Привіт, я Марічка

Географія мого життя: народилася в
Кам'янському, пішла в школу у Феодосії,
закінчила її у Львові, переїхала до ріки
в Київ. Тож зараз живу у великому
метушливому місті своє маленьке
метушливе життя. Роблю дурниці,
намагаюсь жити, часом пишу пісню,
люблю обіймати людей і дихати морем
чи горами. Стабільність мого життя - це
музика, тому дуже часто мої вірші
стають піснями.

Ілона Каленюк

Херсонщина-Кривий Ріг

Ілона Каленюк

Херсонщина-Кривий Ріг

Війна.. і біль..

Війна внесла свої корективи –
Тепер стала я сильна.

Війна розкидала по світу –
І я маю з цим жити.

Війна забрала мій дім –
Він був для мене усім.

Вона забрала місце сили,
Лишивши натомість руїни

Війна жорстока і складна.
Війна – це справді пустота.
Війна – це біль, і сльози й втрати,
Війна це місце, де багато російських солдатів.
Війна – це бути чи не бути,
Це жити чи не жити.
І насправді розуміти,
Що війна страшна,
І про неї треба говорити.

Напевне ти моя недосяжна мрія

Напевне ти моя недосяжна мрія
Напевне ти той в кого щиро я вірю
Напевне ти є та світла людина
Що гріє серце серед руїни
Напевне ти той чий запах запам'ятаю
Напевне ти єдиний хто не говорить «моя хата скраю»
Напевне ти той хто має силу
І завжди використовує її в міру
Ти є той хто завжди справжній
І не маєш зовсім масок
Напевне ти є найщирішим у світі
І Світло у темряві цього життя
І можу багато ще я говорити
Та дякую Богові що дав життя

Народилась з добрим серцем 08.08.2009,
назвавши мене Іларія Навгаюся на першому
курсі БМРК. Захоплююся акторською
майстерністю Музикою і Бісероплетінням,
Люблю подорожувати і декламувати вірш,
маю гарний голос Пісня повномасштабного
вирогненки життя трішки поношено по
світу, 22 березня 2023 року, після 9ти
місяців окупації, виїхала до Кривого Рогу,
де трішки втрапила себе Натомість отримала
досвід і нових щирих людей Життя
життя тут і зараз, життя в помені,
фотографую очима, відчуваю душею,
радію серцем Життя одне

Ярослав Бемяк
Київ-Німеччина

Ярослав Беляк

Київ-Німеччина

Куй залізо, поки гаряче...

Куй залізо, поки гаряче.
Не тільки залізо куй –
Себе теж куй.
Викуй із себе того, кого хочеш:
Науковця, книголюба, митця.
Продовжуй кувати до кінця.
Ку-ку...
Ку-ку...
Ку-ку...

У мертвих багато роботи

“Ми живі, а у живих багато роботи”.
Не хвилюйтесь, у мертвих теж!
Її ще й більше ніж у нас, у живих.
Та їй просто немає меж!

Ви думаєте, хто копає могили?
А шкарпетки викрадає з комодів?
Хто їсть кутю із різдвяного столу?
Хто краде наших садових гномів?

Хто миє човен після Стіксу?
Через кого розвалилася Спарта?
Хто друкує нам гроші?
Хто ще міг створити кікстартер?

Я вам точно кажу – це правда,
Котру ніхто нам не хоче казати!
Мертві працюють більше за нас.
У мертвих також дедлайни спроможні палати!

У мертвих справді багато роботи.
Ви думали, це все роблять люди? Боги?
Ні, ну чого ви, народ!
Це роблять мертві! Мерці! Мертвяки!

Ігорлав Гелік — народився у
у 2008-му році у Києві. Там же
і провів майже всі свої роки,
узявшись до роботи до
Одеської області. Люблю колекціонувати
настільні ігри, брелки та баночки від
"Доктора Теннера". Окрім писань люблю
фотографувати та малювати.
Малювати силки, особливо каламбурити.

Катерина Скороход

Чернігів

Катерина Скороход

Чернігів

Хапайся за все, за що можеш вхопитися

Хапайся за життя.
Яким би важким воно не було.
Живи.
Бери його за руку і веді.
Тільки вперед-вперед і вперед.
Не здумай відпускати момент.
Не вертайся назад, людино.
Якщо тяжко – неси на руках.
Але не пускай,
Бо важче буде підняти,
Ніж упустити.

Хапайся за кожен листочок,
За кожную квітку, і кожен схід сонця.
За кожную людину,
Яку цінуєш.
Записуй спів пташки,
У тебе під вікнами.
Навчися любити,
Якби не було важко.

Мирись,
Мирися з людьми,
Бо вони ж того,
Певно що, заслуговують.
Бо вони – все-таки люди.
Хоча, мабуть, не всі.

24.04.2025

Фото

Мене вчили не плакати,
Бо плачуть лише слабкі.
Мені казали:
«Поезія не виникає, коли тебе тригерить».
Мені казали, що обійми
Не допомагають.

Тоді чому я, плачучи, пишу
Цього вірша і не вважаю себе
Слабкою?
Тоді чому мене зараз так тригерить?
Чому обійми допомагали
В найважчі моменти життя?

Я відкриваю шафку,
З верхньої полицки дістаю коробку
Зі спогадами,
Бо хочу плакати,
Хочу, щоб мене знову називали слабкою.

Там лежать маленькі дрібнички:
Блокноти, записки й
Фотографії.

В цей час
На телефон приходить сповіщення
Про тривогу,
Про загрозу застосування балістики.
А я розглядаю фото.

У момент,
Коли влучила
Російська ракета, я тримала фото
І не думала про смерть,
Яка, як виявилось, стояла за моєю
Спиною.

Вона обійняла мене, але я ніколи
Не думала про обійми зі смертю.
Смерте, не обіймай мене,
Не забирай мене до себе
На своїх темних руках.
Я все ще хочу тримати фото,
А не лежати під завалами,
Не стікати кров'ю від уламків
Російської ракети,
Вважати себе слабкою.

Я все ще хочу
Тримати
Фото.

10.04.2025

Я Катерина Скороход. Мені 14 років і все своє життя живу в Чернівці. Чернівці — місто моїх спогадів і моїх людей.

Я дуже творча. Іноді мені здається, що мистецтво — це маленький сенс мого життя, але коли думаю про великий, то розумію, що великим сенсом теж буде мистецтво.

На початку 2024-го року я почала активно цікавитися літературою. У квітні мала вже декілька написаних віршів.

Для мене поезія — це спосіб бути почутою. Вона дуже рятuje, коли треба поговорити, але немає з ким.

Софія Дубиківська

Київ

Софія Дубиківська

Київ

Тривожність

І знову тихо
І знову страшно
І знову тисне

Вдягти б навушники й не чути
Цю тишу, що говорить звідусіль:
Ти маєш встигнути все написати, перекласти,
почитати, погуляти з друзями і ще багато
іншого

Навушники розряджені
І знову тихо
І знову страшно
І знову тисне

Думки про те, що скоро ти – доросла
про те, що маєш вибирати шлях
про те, що треба щось робити
про те, що часу небагато
про те, що все не вічне
швидкоплинне

Вдягти навушники – і все забути
Вдягти навушники – і чути тільки музику

І музика – момент
І світ – момент
В моменті хочу залишитися

Ведеш ти лінію
 куди рука веде
 Не знаєш ти
 куди вона зверне
 але
 ведеш
 ведеш
 ведеш
 бо жити
 треба
 треба
 треба

Привіт! Я Соня і мені 16 років.

Живу у Києві. Пишу вірші і прозу.

Обожнюю доню, тому є поезії, в яких передаю свої почуття за допомогою нині. Для мене писати — це можливість зрозуміти себе краще та отримати задоволення від процесу.

P.S. Публіс довго рідну Троянину з Трояна
єдиними нормальними парками та довго
сестру сестру ♡.

Марія Руднєва

Сіверськодонецьк–Луцьк–Київ

Марія Руднєва

Сіверськодонецьк-Луцьк-Київ

Мама казала

мама казала:
показуй сяйливі очі
підставляй засмаглі щоки
розпускай вимиті коси
але не давай натруджених рук

я показувала йому очі
він цілував мені щоки
милувався моїм волоссям
але я не стрималась і
подала йому свої руки

думаєш, мамо, він спаленів?
ні, мамо
мамо, він склав мої руки вдвох
поцілував раз і підніс до чола
питала: чи молишся?
казав: ні
мамо
казав: дякую

бо його мама завжди говорила
що показувала татові очі
підставляла засмаглі щоки
й розплітала вимиті коси
але ніколи не подавала
своїх намучених рук
і батько ніколи не знав, які вони
її руки
а вони, казав, найбільше
що можна людині дати

мамо, він так і сидів, тримаючи мої руки
оженився?
ні, мамо
далі, мамо, тільки молився

п'єса на 1 дію

(києво–могилянська академія. профдеформація)

дійові особи:

мій чоловік – мій гіпотетичний чоловік

я – гіпотетична я

дія 1

крісло й стілець

чути дзвони в храмі Катерини на першу чверть

мій чоловік: я люблю тебе

я: пам'ятайте про академічну доброчесність

мій чоловік: я люблю тебе

я: так ніхто не кохав, самотійно пройдіть

перевірку на плагіат і подбайте про

використання офіційних джерел

мій чоловік: я люблю тебе

я: якщо з'ясується, що ви були академічно

недоброчесними під час виконання завдання і ви

це визнаєте, вам дозволять переслухати курс

мій чоловік: я люблю тебе

я: якщо ви цього не визнаєте, але факт

недоброчесності підтвердиться, вас буде

відраховано

мій чоловік: я люблю тебе

я: не обманюйте самі себе

мій чоловік: я люблю тебе

я: це потрібно тільки вам

мій чоловік: я люблю тебе

я: пам'ятайте про академічну доброчесність

мій чоловік: я люблю тебе

чути дзвони в храмі Катерини на останню

чверть

кінець

МАРІЕНКА РУДНЕВА (2007 і ДЮКИ СТАНЕ СВІТА)

нагородила одного темного березня в
Сіверськодонецьку на Луганщині. Вийшла у
великих карихих модрі і тих не модрі
моблі й моблі дрі. Вступила в
Києво-Мошлянську академію на українську
філософію. про це поки нічого не можу
сказати.

спробую писати книжки.
моблі українську традицію, буде грати
на басні, продрного тембра виманючого
пальки - калашники на Спаский або на
Алеї злетіло від пори року.

знав спробую писати книжки, але
тепер про це кажу, аби пошукати світанку
відповідальності.

десь літаю. маю на все сил. дуже багато
бірю й моблі. вневмино переконую.

либіє в душі інженерка. як либіє

в душі авторка. і десь, мабуть, як либіє
просто добра тива модрка.

завжди міжно сбиляю. добо розмовляю.
розкажу легенди про китів, яких мірно
побачити в дійсності. викладу дітям
і дорослим, шкідливих звичок не маю.

Володимир Склярів

Харків

Володимир Склярів

Харків

“Ворота у невороття”

За змаганнями криється правда
У просторих, складних побудовах –
І мовчатимуть далі, й шептатимуть далі
Обличчя ворожі у залі для дружніх.

У низинних покровах лежатимуть діти,
В очницях скляних запанує пільма.
І серед рою завітних творців
Опиняться згублені дієм і словом.

А якщо в переплетеній долі убогих
Не народиться дієства чуття,
То не буде святої просвіти
І гасел палких.

21–25.07.2024

“Тиха доля у відблиску покою”

Постатей всезнаних світ:
монументально й портретально.

В кінці кінців кінця нема:
криваві роки – віхи боротьби.

У ковалів нещастя павза:
їм – обід, а нам – жадана тиша.

Наївні заклики про мир:
а як же наші вбиті й розп'яті?

Не видно далі за завісу дня:
триває вічна, перемінна смуга.

Життя дволике між одних:

У Лембергу тихо.
І в Харкові буде.

30.07–01.08.2024

Анарх

Боже вільні божевільні
морок щастя хай
ліхтар паяє
палить літо
степінь поля вій
боже вільні божевільні.

Армагедон
Гедон
Ар
Дон
Он
О
Н
Колапс
Лапс
Ко

17.06.2024

Народився 17 років тому на сході України,
на Слобожанщині, де дали ім'я Володимир. Завжди
цікавився світом, 6 років присвячував боксу. З
початком повномасштабної війни перейшов із бойового
мистецтва у мистецтво фарб, спів та звуків:
танцю, поезії та музики. Писав під псевдонімом
Богдан Рішак, але повернувся до власного імені:
обновив себе вією невігуса. Я є Я.

У квітні 2022-го вимушено поїхав з дому до
столиці. Це змінило мене докорінно та призвело
творчість. Мистецтво для мене - шлях і мистецтво
для висловлення, переробки на більшу енергію.
Уночі - заспокоєння та знаходження себе у тиші.
Це - виважені історичні політики на дивовижному
Як можна, що пов'язана з культурою, намагаюся
спрямувати її розвиток в різному напрямку.

Марія Ахметханова

Чернігів

Марія Ахметханова

Чернігів

Обійми

Ти знаєш, що є ліки від болю?
Не від того, коли впав і болить,
Не від розідраної рани чи синця,
А коли серце чи душа щемить.

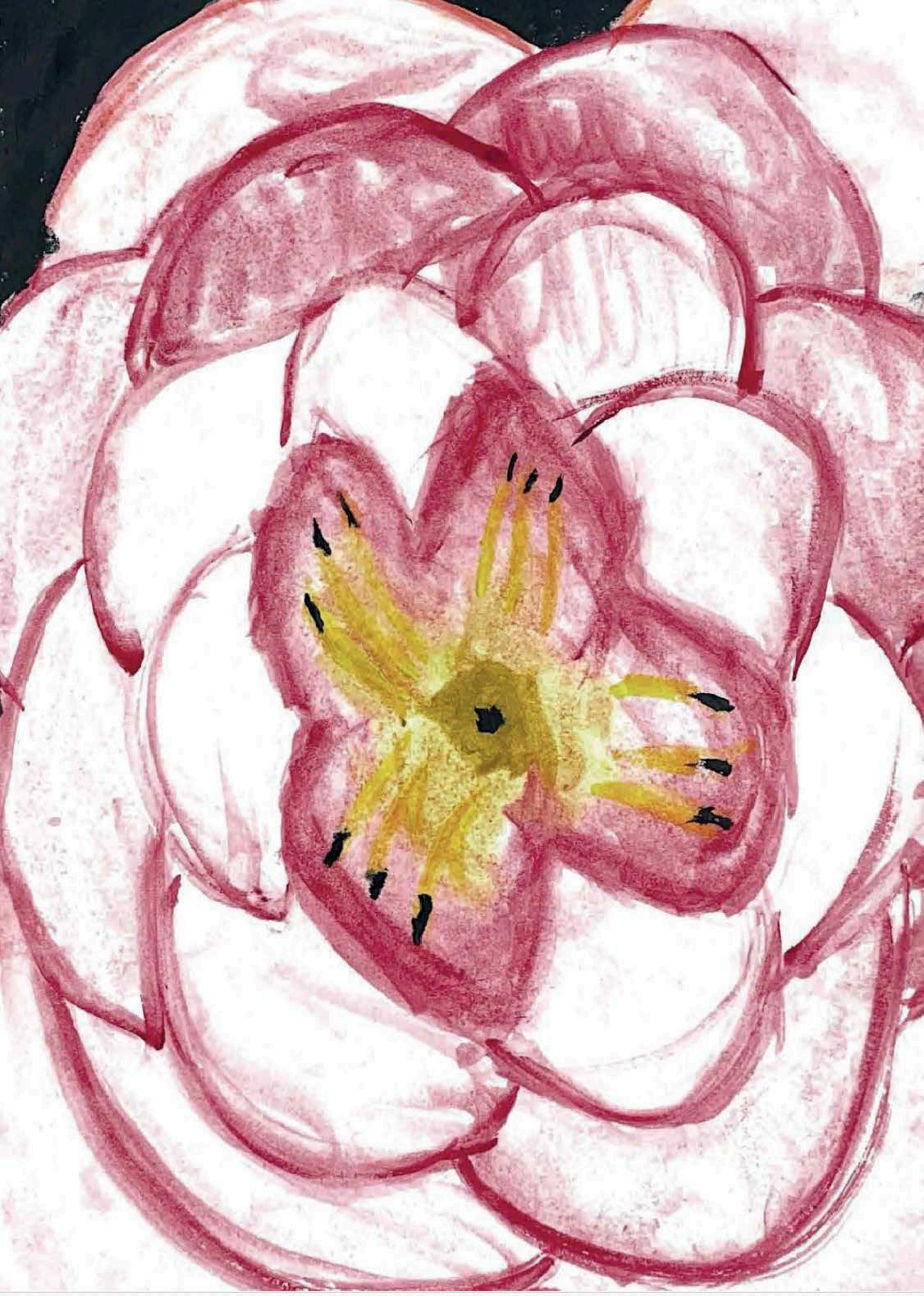
Тож.. ти знаєш про ліки?
Не для здоров'я, для душі.
Так це – обійми,
Холодні, теплі, іноді чужі.
Але обійми – те що нас рятує.

Якщо колись скаже тобі людина,
Що обійми – це не те, то не вір їй, дитино,
Бреше ця людина, а ти її просто обійми.

Тінь

Ходить тінь весь час за мною,
Спокою нема ніде.
Все вирішує за мене,
Слова вставить не дає,
Ходить й спокою нема –
Але вирвусь колись я.

Вирвусь на повітря подалі від нього,
Відстою свої права, рішення, свободу,
Й забуду про тінь я.
Але все це – тільки мрія моя..

Я Маша, народилась 15 березня 13 років тому,
на півночі України в місті Чернігів,

Займаюсь туризмом, а точніше спортивним
орієнтуванням, обожнюю ходити в гори,
подорожувати, читати, обожнюю музику,
вчуь грати на гітарі.

Чотири роки займалась у театральній
студії, але її потім закрили. Та все ж має
душа досі лежить до театру.

Весною 2025 року почала писати перші
вірші: дуже подобається, як можна
вкласти душу і те, що в нас болять, у ті рядки,
і це навіть якщо виходить погано, — стає
легше. А іноді, якщо правильно підібрати слова,
то люди краще тебе зрозуміють.

Дуже люблю творчість, література, театр.
Тож без творчості жити я не зможу.

Вікторія Світова

Піщанка, Вінниччина

Вікторія Світова

Піщанка, Вінниччина

10

Фортуна твоя, Отче...
Чи все-таки – "тату"?
Хто відповідає за життя
Твоє завзято?
Стріляєш, тікаєш, б'єш, підриваєш,
Від серця подалі зброю тримаєш.
Раз! Два! Постріл!
А "три" вже не чути.
Надіюсь, все добре –
Рахунок відчутний.

1. У палаті
Перша ночі. У нас голуб
Туркоче.
Кличе, курличе,
Тебе все шукає –
А ти дивишся наскрізно
Крізь прозорі кришталі
Кімнати своєї,
Міняючи далі
Та об'єктиви
У палаті шпиталю.

2. Де ти?
Я дуже на тебе схожа –
Я не можу.
Друга ночі, кричу в подушку,
Зву перехожих.

Де ти подівся?
Я ж знайду!

Кажеш, ми в хованки так грали?
Виходь, вони вже не шукають.
Я молю, вийди!
Ти там був.
Де ти, мій рідний?..

3. Я знаю...

"Привіт" – останнє, що написав.

"Бувай" ти так і не сказав.

Зв'язок обірвався навіки,

А я й не думала про таке:

Звикло видалила історію дзвінків.

Хіба ж я знала,

Що так чула востаннє голос твій?

Він будить мене посеред ночі.

О третій ранку сова за вікнами мугоче.

Не бачу віддзеркалення більше свого,

Посірілі очі передають ідею образу твого.

Лиш мрію доторкнутися руки,

Я знаю, що теплий ще був ти.

4. Мої ноги із вати

Ти кажеш мені піти зробити щось по дому.

А я не бачу вже,

Не бачу сенсу в цьому.

Я тільки плачу –

Очі чорні.

Я не боюся втоми.

Все ще вдома.

Вдома – страшно.

Я тікаю, біжу, падаю, б'юсь об зграю.

І тебе, тату, наздоганяю!

Лечу всліпу, б'юсь, вириваюсь,

В тумані о четвертій прокидаюсь.

Як ти робив – роблю, стараюсь,

І тихо молюся, ти знаєш.

Курахове, Ізмайлівку минаю –

Одразу до кордону підбігаю.

Молюся, плачу, прошу на колінах –

Мене не чують, як би не просила.

Я вже не знаю що сказати...

Немаю батьків.

Мої ноги із вати.

5. На даху дому

Нарешті п'ята, вже світає.

А ворон все над Вінницею ширяє.

Кряче, збирає свою команду,

Щоб линути в останню путь

Бездоганну...

Круче, спинись!

Навчи дитину, як сам навчивсь:

Так гарно злітати,

Вісімки рахувати,

А коли холодно –

На даху дому ночувати.

Привіт! Я Вікторія з найкращої Вінницьки (=)
Моя поезія — моє відзеркалення,
така ж різностороння, хога митями крихка.
Я залучене до громадського активізму, зацікавлена
модою, фемінізмом та глобальними викликами.
Починаю свій четвертий проєкт,
мрію змінити освітню систему та політику.
Також прагну дізнаватись більше про людей,
з якими знайомлюсь, підтримувати їх,
їздити в подорожі разом
Мою колекцію прикрас та наліпок-меру подій.
Обомною котиків-собаок та домашніх гризунів
Нав! Рада ділитися творчістю.

Катерина (Ріна) Подзирей

Одещина

Катерина (Ріна) Подзирей

Одещина

10

Стус

Шістдесятник право захищає на мову і культуру.

Ні – залежності.

А смерть – відома.

Невідома – однозначно незрозуміла

Горлівка замовкла українською.

Один лиш вогник є –

Його.

Завжди боровся і кричав.

Вуста тиранії замикав:

Вертепували–протестували.

Писав, казав, жив, творив –

Не замовк.

Сина виховував.

Литовка якось врятувала

«таборового блогера»:

Смужки паперу, які

Тепер – книга із заслання.

Лють, терпець і спокій.

бор тир ись ранію

Репресії, диверсії.

Твоя антирадянська місія –

Ти є.

Бор тир ись ранію.

Здається... alive

Вона ніколи не любила жінок.

Її так навчили.

Мама казала, спершу йде він – потім лиш ти.

Не показуй йому та її силу сестринську.

Сестринську-материнську?

Знай, серце може мовчати, здається, за втратою постаті твоєї
опори йде ця тиша.

Її пригорнула жінка в день, коли біля неї з'явився перший
шрамик.

На нозі, на коліні, на стегні, на животі – повільне з'єднання тіл
без згоди на те.

Її пригорнула інша жінка, з татуюванням «я поруч, сестро».

На її нозі, руці, коліні, стегні, животі – синець – шрам –
пляма.

Її пригорнула третя жінка, обмотуючи непритомну ковдрою.

Мамо, але ж ти казала, що... знаєш... що... Мамо, так же
не можна...

Мамо, чому вона несе кров, мамо?

Ми втратили все, Таро...

Провина любить не мати імені, не мати душі, не мати слів.

Провина любить тишу, біль любить стабільність, навіть ту
стабільність, від якої ти втікаєш!

Вона прокинулась, Таро!

Вона жива. "Still alive" – тату на першій жінці.

Ви? Хто ви, жінки?

Де? Чому я не з ним і не з нею... Таро...

Дай мені, Боже, неба, воду і землю полий, де ще дитячими
ногами ходимо я і Тара...

Мені є прощення?

Троє жінок і Тара: «господи, дорога, так ти ж невинна»!!

Винен він.

Ми виміємо тебе, твою душу, дамо усе...

Ах, пробач... Сьогодні у відрі десь з літр сліз.

Вона, здається, знає, що тепер не зможе ніколи не любити
жінок – тепер вона врятована, здається, перебудована, здається,
вимкнена, здається, жива.

Я поруч, сестро and we're still alive.

Здається.

Хароджам на морі, не вміючи пловати. Найстаріше
місто - Білгород-Дністровський - змушує милуватися
у собі і водночас жити різними життями, де
в реальному потонуло ім'я і псевдонім, де в псевдо-
німі знайтишся нарізати спокій. Де кілька років
таму кирила театр і нарізати візвала себе живого...
Мрія стати журналісткою найбільших медіа
світу, викладати мови у Азіо та Гівдеркі Алсерині
і заснувати освітній фонд у вірнях говоро про
історію, мішок, море та витрати. Боюсь собак
і щоразу заталовую подих від заходів сонця...
Зараз мені 14 - скільки ще в часу дослідити себе?
Здається, є час ще дослідити власні сліди і
крик, бо ми свідки мого життя...

Захар Рибалко

Полтавщина-Чехія

Захар Рибалко

Полтавщина-Чехія

Опенінг_Твін_Пікс.мрз

“Пум пуруум, пум
Пуруум пум”
(Опенінг першої серії “Твін Пікс”)

1.
Крихке торкання ранку,
Як напис "не притулятись" у тамбурі.
Електричка пахне старою гумою.
Хтось їде на качок, хтось – на риболовлю:
Поодинокі розсада бамбуку
Пробивається із чохла.

Птахи, що повертаються
Із вирію.
Чи то вугрі,
Чи сироти після дощу,
Що холодними ранками
Надовше затримуються під светром.
Або ж мачинки, що залишилися на вусах
Чоловіка праворуч від мене.
Він, певно, снідав маковою булочкою і
кавою,
Яка ще натрохи затрималась у його долонях і
на комірці –
Її можна почути ще на кількох станціях, якщо
прислухатись.

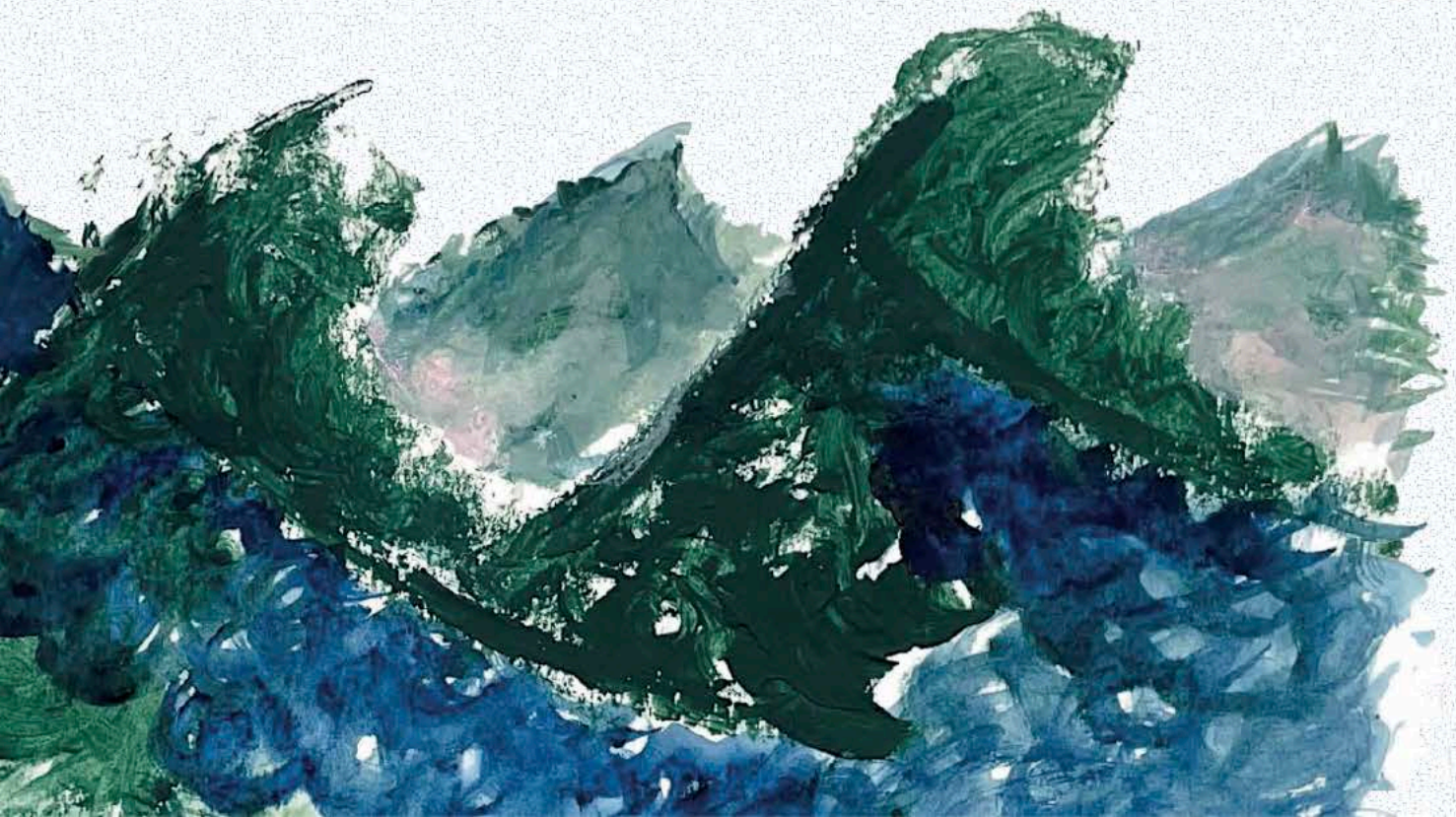
На міжсільських станціях
Небо схоже на шкіру, синю
Від нескінченних татувань
Голих гілок.
Якщо постояти і подивитись,
Вимальовуються риси обличчя Лори Палмер.
Мабуть, хтось знову не спав
І дивився Твін Пікс.

2.

Крихке торкання ранку манить,
Як напис "не притулятись" у тамбурі –
Я вийшов покурити,
Поділивсь із випадковим пасажиром,
Що їхав до Олександрії з Потоків.
Від нього пахло дезодорантом,
А плащ був потрісканий.
Він казав щось про рибу,
Нас проминула кондукторка...

Запахло рікою:
Плавні за вікнами у сухостої.
Поїзд шугнув, і сухостій
Сполохався качками...
Ми поїхали далі, а плавні заснули.
Чоловік говорив про гриби
І про дощ –
Ними й запахло.
Я йому сказав:
– Ви схожі на Чикатило.
Це ви вбили Лору Палмер?..
Думав, вдарить ножем,
Занісши засохлу грибницю під ребра,
Але ми посміялись.

Привіт!

Мене звати Захар, мені 17 років.

Пишу кірми, прозу і все все все...

Людсько багато речей, чого буде забрано
для цієї надто короткої біографії.

Зараз, коли пишу ці рядки, я думаю про
апельсини, П'яну точно можна це записати.
Чашу я люблю писати загалом Не знаю
чому, але це так само приємно, як і думати
про апельсини :)

Мені ще подобаються міста, в яких мені
доводилось бувати, ними такот і надихаюсь.

Правда я не знаю, наскільки це брешлю.

Іноді думаю, чи хотів би стати вродою
чи ластівкою...

А втім жалькувати
немаю про що.

Здоров'я, мені
щастить.

Тетяна Фортуна (Тетяна Півторак)

Вінниччина

Тетяна Фортуна (Тетяна Півторак)

Вінниччина

«нікотин і спирт»

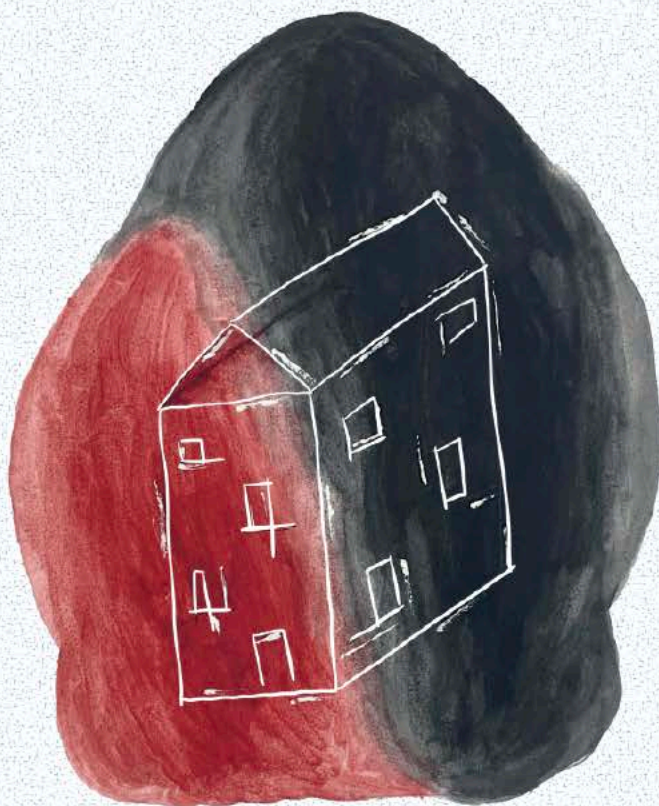
Алкоголь вбиває душу й тіло.
Гаптує рани, нищить всі думки –
цигарка за цигаркою –

щаслива?

Та нікотин і спирт іще сильніше б'є.
І тане, як на сонці лід, проста надія,
що *«завтра буде краще, постривай»*.
Чекала, пила, знов курила –
та краще не ставало аж ніяк.
І сіється у душу щось таємне,
таке знайоме, що морозом пробирає.
Забуть сама не можу іншими забуте,
лиш нова крапля в рота запливає.
Тож алкоголь вбиває душу й тіло,
свідомість далі йде у забуття.
Цигарка за цигаркою –

щаслива?

Крізь дим не бачу, де та справжня «я».
1 жовтня 18:51

«мовчіть далі»

Сказати чесно: часом чекаю нового Майдану,
щоб розігнати ту, цензурно мовлячи, сволоту,
яка у Раді будує свою нову «владу»,
аби гроші з бюджету тихцем відмивати.

Та ні копійки я не кидаю,
НАТО дасть зброю.

Будете й далі думати так,
поки у двір вам не в'їде ворожий танк?

Чули щось про Авдіївський напрям?
Там зник наш кум.

Чули щось про Курахівський напрям?
Там зник тато моєї найкращої подруги.

У вас «детокс від новин»?
А у мене поранили трьох братів!

Це я згадала лише про тих,
кого особисто знала.
А скільки ще у полоні –
терплять знущання руского ката?
А ви й далі будете заливати,
що копійка ваша нічого не варта?
Слухайте ІПСО далі,
поки у дім не залетить граната.
Чекайте мирних угод далі,
сидячи на теплому дивані.
Мовчіть про захисників Азовсталі,
ніби не за вас вони життя віддавали.
Мовчіть про те, що народу болять,
І не зупиняйтесь у хвилину мовчання.
Поки матір коханому сину несе
весь свій біль і гвоздики дві
на прощання.

14 січня 20:10

Я тебе, і я на роздоріжжі.
Тішу талю, байдужу.
Або по людей, неавторитетів.
Засві: А роки знала всякого
— от що це вже і щось.
Живу побільше своє швидкоплинне
життя. Живу швидко по коротках
тижденьово Бугу, з часу свого
народження на Вілліллі!
Закохана в життя. Трохи тежості,
корістість і псевдоінтелектуАКА.

Вероніка Лобканова

Харків

Вероніка Лобканова

Харків

Війна у полоні людських бажань

Я хочу дивитися тобі в очі
і казати що все буде добре

Я хочу не крізь фанеру дивитись на світ
Я хочу не чути глухі звуки ударів
Які для когось могли бути останні
У житті хочеться шукати справедливості
Але іноді її просто немає
У житті хочеться вірити що є добрі люди
Які зрозуміють тебе та не будуть карати

Це війна де можливі два кінці:
Або ти або тебе
Або тільки тебе

І все ж
Наші – Луганськ Донецьк Крим
Сильніші – Харків Київ Одеса
Потрібні – Запоріжжя Суми
Незабутні – Полтава Дніпро
Особливі – Житомир Черкаси Вінниця
Цінні – Чернігів Львів Кривий Ріг
Важливі – Запоріжжя Тернопіль
Прекрасні – Рівне Херсон
Чарівні – Івано-Франківськ Чернівці
Неповторні – Ужгород Миколаїв

Україна – люди які хочуть жити вільно
І все ж таки це у наших руках

Бо...

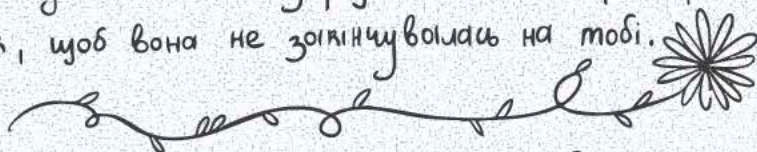
Бувай, я обираю себе
Пробач, я не держу більше зла
Пробачаю, бо не хочу страждати
Кохаю, бо це прекрасно
Помиляюсь, бо хочу дійти до мети
Посміхаюсь, бо я побачила тебе
Відпускаю, бо минуле мене більше не тягне
Мрію, бо це моя сила
Радію, бо життя не сумне
Сумую, бо також вмію і треба
Відчуваю, бо хочу бути живою
Зупиняюсь, бо я втомилась
Шукаю, бо все ще попереду
Навчаюсь, мені це важливо
Ціную, бо не хочу втрачати
Чекаю, бо результат одразу не прийде
Дію, бо в цьому і сенс
Втрачаю, але це не кінець
Вірю, бо не хочу здаватись
Живу, бо...

Вероніка Лобканова, людина з таким ім'ям народилася 22.08.2008 у місті Харкові. Зараз мені вже 16 років, і я доі досліджую себе, та світ навколо. Творчість поступово захоплювала моє серце з самого дитинства. Навчалася малюванню, 5 років, у художній школі. Вишивала бісером, в'язала, читала багато книжок, та займалася танцями. І цього, мені, вже не буде мало, тому, життєві зміни, складнощі та перепони, дали мені поштовх до того що я почала: писати вірші, цікавитись психологією, опановувати ораторське мистецтво та практикувати медитацію.

Толовне любити те що ти робиш, і поміяти, що світ, також тебе любить. Я хочу жити, і хочу бути собою.

Відкривай своє серце світу та помітай — життя для тебе. Це моє credo та слова, які я завжди берегтиму всередині себе. Знай — життя не нашою бою, в якій би умовою ми не жили. Свобода починається зараз. І наш вибір — робити так, щоб вона не закінчувалась на тобі.

Вір в себе і ніколи не здавайся ♥

Йосафата Сиротич

Київ

Йосафата Сиротич

Київ

Нація, що обирає рюкзаки лише за практичністью

Про кожного українця може розповісти його рюкзак.

Там завжди є серветки, щоб витерти сльози (чиїсь...), є документи й турнікет.

Рюкзак пам'ятає, як його купували: була акція, а ще – практичний темний колір (не забрудниться швидко, зручно прати й чистити...).

Він вміщав мушлі, манго і маленькі корали (але про це знав лише він...), коли виїжджав з Єгипту.

Припікало сонце, й морська волога дихала вітром, його обіймали у літаку (але давно...).

Рюкзак пам'ятає початок вторгнення, коли всім було все одно на його колір, коли його не боялися забруднити.

Пам'ятає, як торкався гарячих від страху плечей, і було боляче (навіть йому було боляче...).

Від бігу здригався і вперше вміщав стільки чогось незнайомого. У ньому були фотографії в рамках, зроблені до його появи, із них щоранку витирали пилюку й дуже шанували (навіть трохи заздрили...), був темний старий одяг для жінок на випадок окупації (у такому, може, не з'являються...).

Його знову тягли на кордон (так, тепер знову...), рюкзак лежав під сидінням автобуса, а навколо сиділи-стояли перелякані люди (які не боялися забути сонячні окуляри в Єгипет...).

Закордоном рюкзак став найціннішим сховищем документів й незнайомих валют, наслухався слів, яких не розумів, бачив сонце, але воно не тішило (рюкзак забув, як воно – відчувати...).

Повернутись додому було радісно (рюкзак згадав, як воно – відчувати...), не боязко, що його (поплямленого...) не приймуть або викинуть. За нього трималися як за якір, бо людина, яка його несла, з усіх сил берегла все те, що мала до війни (а, отже, і його...).

Рюкзак випали (таки вдало колись вибрали темний колір...), він був поруч з людиною: часом під ракетами, часом в укритті. Інший би не витримав такого, порвався би (напевно...).

Кожен українець, як і його рюкзак, готовий до всього й практичний. Гуляти безтурботно містом з білосніжним рюкзачком, думаючи про високе, – то не його реальність, а витримувати важче, ніж здатен, і вміщати в собі більше, ніж можеш, – його...

Різдво у підвалі

Марія та Йосиф тієї ночі прийшли у пункт незламності.
Прийшли, щоби зарядити телефони та зігрітися теплим чаєм
після кількох діб без світла. Раптом ледь заряджений телефон
сповістив про повітряну тривогу.

Йосиф допомагав Марії йти крізь темряву в підвал.
Підсвічував ліхтариком і серцем, ніс тривожну валізку. Він
поклав туди небагато: дві пляшки моршинської, плед з
«Ікея» і медові різдвяні пряники.

Вила сирена, але у підвалі всі колядували: Ісус народився!
Це диво!

Напевно, на небі світила зоря.
Але з підвалу її годі було побачити.

Я Йосафата з Києва.

Мені 16.

Майже весь мій гардероб-рожевий.
Навчаюся в театральній
класі міцено „Київська дитяча
академія мистецтв ім. Чимбері
і часто жартую про себе, що
живу на сцені. Мистецтво
для мене як кисень.

З п'яти років граю на
флейті, перемогла в багатьох
міжнародних та всукраїнських
конкурсах.

У 2023 році здобула два свідоцтва
про мистецьку освіту за фахом
„Музичне мистецтво” і
„Театральне мистецтво”.

Пишу прозу та вірші, а
також декламую поезію інших
митців. Веду блог.

Захоплююся психологією.

Мої друзі часто називають
мене міні-психологом.

Волонтерю і активно займаюся
грамадською діяльністю.

Мала щастя бути учасницею
чотирьох міжнародних обмінів
та побувала уже в дванадцяти
країнах.

Серед улюблених ході-блогерство,
подкастинг та вивчення мов.

Життєве кредо: „Не шукай,
а твори себе”.

АВТОРИ:

МАРІЧКА КОСТЕРА
ІЛОНА КАЛЕНЮК
ЯРОСЛАВ БЕЛЯК
КАТЕРИНА СКОРОХОД
СОФІЯ ДУБИКІВСЬКА
МАРІЯ РУДНЕВА
ВОЛОДИМИР СКЛЯРОВ
МАРІЯ АХМЕТХАНОВА
ВІКТОРІЯ СВІТОВА
КАТЕРИНА (РІНА) ПОДЗИРЕЙ
ЗАХАР РИБАЛКО
ТЕТЯНА ФОРТУНА (ТЕТЯНА ПІВТОРАК)
ВЕРОНІКА ЛОБКАНОВА
ЙОСАФАТА СИРОТИЧ

КУРАТОРКА КУРСУ, УПОРЯДНИЦЯ ЗБІРКИ:

КАТЯ МІХАЛІЦИНА

